

Dubravko Jagatić 14. STU 24.

Digla se prašina, pobunili se ljudi, digli svoj glas jer klub **Kulušić**, koji ne postoji već skoro 30 godina, prestaje postojati kao klub, iako su vrata tog istog kluba već zatvorena punih 30 godina. Pa tko je tu lud?

Naravno da su glas pustili svi oni koji su se provodili u tom klubu osamdesetih, gledali neke od najboljih koncerata, bili prisutni kada su albume uživo snimali Bijelo dugme, Azra, Film, EKV, Đavoli, Električni orgazmar upoznali sadašnjeg partnera ili partnericu itd. Isti ti koji bi da se kojim slučajem ponovo otvore vrata Kulušića kluba navratili na otvorenje i više ne bi dolazili jer ionako više ne izlaze po klubovima. A ne izlaze po klubovima jer je vrijeme izlaska po klubovima za njih već odavno prošlo svršeno vrijeme. Da nije, možda bi znali da u Zagrebu danas njihova djeca, a djelomično i unuci izlaze u Tvornicu kulture, Dva Osmam (ex Jabuka), Vintage Industrial Bar, Močvaru, Retro, Bacchus, Peti Kupe, Glazbenu kuću, Boogaloo, Metropolis, Klub Komedija, Bikers Beer Factory, Primarius, Sax, Attack, Depo club, Johann Franck, Mint, Lift itd. Gotovo da nikada nije bilo više klubova u Zagrebu nego danas.

Isti ti 'buntovnici' koje je zasmetalo konačno zatvaranje Kulušića vrlo vjerojatno nisu čuli za pola tih klubova niti izlaze van, pa samim time niti ne prate klupsku scenu. No zatvaranje Kulušića je 'skandalozna odluka gradske vlasti'. Kao prvo, odmah je objavljeno da je u pitanju prostor koji je u državnom vlasništvu, a ne gradskom.

Dakle, čak i da hoće gradske vlasti nešto napraviti s tim prostorom prvo moraju potpisati sporazum o korištenju državnog vlasništva, a pregovori oko takvog jednog sporazuma obično traju mjesecima ako ne i godinama. Kao drugo, klub ne radi već 30 godina. Kao treće, tko kaže da možda neće niknuti neki novi klub u tom istom prostoru. Možda ga je država Hrvatska prodala nekom povratniku koji je kupio cijelu zgradu pa riješio desetljećima nikada riješen problem buke na koju su se bunili stanari zgrade u kojoj je bio smješten klub. Duga stvar što već odavno niti gradske, niti državne vlasti nisu poduzele ništa da se taj odličan klupski prostor spasi propadanja. Kao uostalom Lapidarij, Galerija SC, SKUC PAUK, Saloon, KSET i još mnogi drugi klubovi koji su obilježili osamdesete. Ali pobogu, pa prošlo je od tih osamdesetih već 30 godina!

Nova generacija zaslužuje svoje klubove, svoju zabavu, svoju muziku, svoje koncerte, svoj život. Novi val je odigrao svoju ulogu u povijesti popularne muzike i pop kulture ali je isto tako činjenica da se nakon novog vala pojavilo na desetine odličnih bendova koji se nisu naslonili na novi val i koji stvaraju odličnu muziku. I ti isti bendovi imaju svoje nove Kulušiće kojih će se prisjećati kroz deset do dvadeset godina.

Ipak, inventar Kulušića, ukrasi sa zidova, logo kluba i brojni predmeti i namještaj sigurno će završiti na smeću mogli su na primjer završiti u Muzeju novog vala ili u fundusu nekog muzeja kako bi bili spašeni od propadanja jer ipak je to dio povijesti. Svejedno, plakati za nečime što ne postoji već 30 godina, niti će ikada više postojati doista je bizarno i apsurdno. Stoga definitivno ne treba plakati i kukati, već recimo inicirati i navijati za muzej hrvatskog hip hopa za koji postoji već razrađen projekt, ali nema dovoljno volje gradskih vlasti da se to realizira ili na primjer Muzej punk kulture kakav već postoji u Ljubljani. Ili na primjer muzejski postav memorabilija domaćeg i inozemne pop rock scene, glazbenih instrumenata, rijetkih rukopisa i fotografija, odjeće, obuće, rijetkih ploča, časopisa, akreditacija, ulaznica i potpisanih plakata iz privatnih kolekcija donatora i posuditelja kakav je u lipnu 2021. godine predstavljen putem privremenog muzejskog postava u Tvornici kulture kada je izazvao vrlo veliki interes javnosti. Treba pritom naglasiti da je to bilo jedinstveno predstavljanje eksponata hrvatskih glazbenika po prvi puta realiziranje jedne takve ideje u Republici Hrvatskoj. Zašto ne takav jedan muzej. Vratimo se ipak klubu Kulušić koji nikada nije dobio svoju monografiju, o kojem nitko nije snimio dokumentarni film i čija je povijest tek sporadično popraćena kroz nekolicinu novinarski prigodnih tekstova.

Malo se tko danas precizno sjeća kada je zapravo otvoren klub jer nitko nikada nije vodio preciznu evidenciju poslovanja ili zapisivao kakav se sve program održavao u Kulušiću. Poznato je da je otvoren još sredinom šezdesetih godina 20. stoljeća i da je ime dobio po narodnom heroju Josipu Kulušiću, mladom pripadniku Saveza omladine komunista Jugoslavije koji se tijekom Drugog svjetskog rata bavio organiziranjem udarnih grupa u borbi protiv ustaškog režima i njemačkih okupatora i koji je uhapšen, mučen i ubijen 1942. Klub je zbog preuređenja bio zatvoren 1972., da bi u novom ruhu bio otvoren 1980., kada i počinje njegovo najpoznatije razdoblje poslovanja. Tijekom preuređenja u predvorju kluba, duž tri zida, umjetnik i dizajner Boris Bučan nacrtao je zebra po kojoj se potom klub kolokvijalno sljedećih godina nazivao Zebra. Da, sve je to dio povijesti ovog grada pa bi možda i Muzej grada Zagreba trebao posvetiti jednu od svojih izložbi upravo Kulušiću i njegovom značaju za pop kulturu Zagreba, Hrvatske i Jugoslavije.

Privatnost

No, plakati za tim klubom stvarno nema nikakvog smisla. Pamtit ćemo ga po dobrom!

Ovaj tekst objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.

